



РОНОЦАРА

SEVER PROTI JIHU V HOSPODĚ NA VYHLÍDCE

Ú V O D

Do okresního nádraží přijíždí výletní vlak. Dvířka bouchají, rachotí vozíky, dav se žene k východu. Pod okny přepravní kanceláře hvízdne píšťalka a jasný hlas volá:

"Vojsko Konfederace ke mně!"

Ze všech stran se k opíšťalkovanému stahuje armáda trampů v maskáčích. Armáda se chvíli přelévá tam a sem a pak se cpe do přistavené lokálky.

Od stánku s novinami tento přesun zachmuřeně pozoruje trojice členů TO Severní západ.

"Nuže?" ptá se šerif této osady.

"Nuže zdá se, že pojedeme domů s voteklejma hubama" chladně odvětil tramp Bíba.

D A L Š Í Ú V O D

Tramp Bíba je statný mládenec s liščíma očima a zrzavou čupřinou směle pohlávající nad pihovatým nosem. Tramp Bíba nosí vojenskou košili o dvě čísla větší, zuřivé záplatované džíny a bohatě cvokovaný opasek. Kouří startky, chrání přírodu a pere se i když nemusí.

V okamžiku, který nás nejvíc zajímá, sedí tramp Bíba na kraji pískovcového masívu a spolu s Klackem, svým nejlepším kamarádem pohlíží dolů. Dole pod podrážkami jejich kanad na zalesněném před-

skalí zachumlaná v cěltách dospává jižanská armáda prohýřenou noc. Široké ohniště s ohořelými poleny ještě doutná. Nad čím vším splihle visí válečná vlajka Jihu s modrým ondřejským křížem.

Mezi stromy na východních skalách se objevilo bledé slunce a vzápětí se v soutěskách rozeřovaly kavky. Tramp Bíba se odvážně začal spouštět dolů.

J E Š T Ě J E D E N Ú V O D

Dřív, než se Bíba s Klackem vydali na cestu chladným jitem, přistoupil k nim šerif a dodával bojovnost.

"Území kolem Fort Drabes nesmí patřit alkoholikům" zvolal fanaticky. "Ani jedna molekula příhrazského vzduchu nesmí být znečištěna pivními výpary. Do přírody bez alkoholu! To je naše zásada."

"Jsou v hrozný přesile" namítl Klacek.

"O to větší bude naše zásluha" pravil šerif.

P O S L E D N Í Ú V O D

Statečný tramp Bíba tedy slezl na skalní plošinu a jako duch se bral přes spacáky. Konečně stanul u ohniště, kde visela vlajka a pod ní spokojeně pochrupeval tmavomodrý péřový spacák. Vedle spacáku se povalovalo nezvykle hranaté žebadlo. Bíba se už sápal na vlajku, když si všiml

žebradla a ruce zase spustil.

"Bíbo, co je s tebou, vem vlajku!" šeptem hulákal Klacek. Přitom poskakoval a mával rukama.

Bíba ho odbyl netrpělivým posunkem a sáhl po žebradle. V dalším okamžiku má v ruce tlustou velkou knihu v ošumělých rudých deskách.

"Mám kroniku! To je lepší než vlajka!" tichounce volá na Klacka. Ten rozčilením zase poskočil a volá zpátky:

"To je nádherný Bíbo! Honem se vrať!"

Bíba skryl knihu v náručí a bystře pospíchal k úpatí masívu.

Zapraskala větvička, jeden spáč se zavrtěl, vykoul otvorem spacáku a zaječel:

"Kradou, věichni ven!"

Ale to už se tramp Bíba škrábe nahoru do bezpečí.

Housenky spacáků se vlní, zipy rachotí, armáda leze ven, hledá boty a nadává.

"Co to má znamenat Bíbo?" řve bledý dlouhán, který vylezl z tmavomodrého spacáku. Na pomačkané košili má velkou šerifskou hvězdu a vedle ní malou šerifskou hvězdu.

Bíba hrdě odpověděl: "To jsme si na vás vymysleli, abyste nešli do hospody a nekazili vzduch chlastem!"

Klacek doložil: "Kroniku vám vrátíme až jestli vydržíte do neděle bez hospody!"

"Naše kronika! Nechte toho pitomci a dejte

ji sem!" nařizuje šerif dlouhán.

"Vy už jste votravný vy abstinenti" nadává někdo.

"Vy si zas říkáte vo vejprask" zlobí se další.

"Dejte ěi sem nebo uvidíte!" sborem zaznělo ~~xx~~zdola.

"Ani nápad!" houkl Bíba.

Ale pak už byl čas zmizet a Bíba s Klackem zdrhali jako vítr.

Z A Č Á T E K H L A V N Í H O D Ě J E

Šerif TO Severní západ se povaloval nahoře na Drábských světničkách a listoval v kronice ~~XX~~ TO Jižani.

"Poslouchejte" vyzval své osadníky a ~~xx~~ s potěšením četl: "Tento vandr nám opět kazili kamarádi z TO Severní západ. Pořád za námi chodili a říkali, že si máme koupit limonádu. Ale to my radši rum. Tak jsme je seřezali." Šerif obrátil pár listů a pokračoval: "Kamarádi z TO Severní západ zkazili výroční oheň naší osady. Z připraveného sudu v nestřeženém okamžiku vypustili všechno pivo do trávy. Camp nám dlouho páchl~~X~~ po pivních splaškách. Chytili jsme jen Bíbu a seřezali jsme ho."

"Vida, tady je k tomu i fotka" radostně řekl Bíba.

Listovali si společně, prohlíželi nažloutlé snímky z vandrů a primitivní kresby, vždycky obsa-

hující obří smrč, řeku klikatou jak zmije a strašlivě rozeklanou horu. Pak šerif našel osadní stanovy a rozhořčeně pravil: "Tady to máme! Poslouchejte: Šerif TO Jižani nemá právo omezovat kamarády v pití. Když se jde do hospody tak musí pít všichni a šerif jde příkladem."

"Tak to vidíte, tu sebranku" řekl šerif a sklapl knihu. "Nedá se nic dělat, musíme je tepat ještě usilovněji."

"Dobře, a co podnikneme teď?" zeptal se Klacek

"Nic," odpověděl triumfálně šerif. "Za chvíli se to tu bude hemžit výletníky a když nám Jižani budou chtít sebrat kroniku beze svědků tak to potrvá až do večera. A to v hospodě Na Vyhlídce zavřou."

"Mě to nepřipadá tak jednoduchý" váhal Klacek.

"Kdyby něco, vezmu si kroniku já" připomněl Bíba. "Klacks každý hned dohoní a ty šerife zas nebudeš stačit s dechem."

Nahoru na Drábský masív se po tesaných schodech už hnala první výprava. Za ní přepestrý školní výlet, který místo co by obdivoval bizarní zbytky dna křídového moře, zvědavě okukoval vandrský kutloch TO Severní západ. Spolu s nimi dorazila pod skalní hradiště hlídka Jižanů, složená ze samých hromotluků. Vedl je střapatý dlouhovlasatec, mající na zádech džínové bundičky vycvokovanou hlavu Indiána. Hlídka se zaparkovala dole, nenápadně se potloukala pod

Drábským sloupem a s líčeným zájmem pohlížela na severní stěnu věže.

"Už jsou tady" řekl znepokojeně Klacek.

"Před lidma na nás nemůžeou" lehkomyslně odvětil šerif.

Tak to šlo asi hodinu, když mezi výletníky nastala přestávka. Drábské světničky zůstaly na chvíli opuštěné. Na to Jižani čekali. Vyjeli nahoru po schodech jako blesk a už nebezpečně na seveřany dotírali.

"Sakra, musíme pryč" řekl překvapeně šerif. "Utíkejte!"

Konfederovaní brzy vyhnali seveřany z pevnosti a ve volném lese je začali pronásledovat. Pak dopadli Klacka a vlekli ho někam pryč. Klacek přitom strašlivě ječel. Šerif s Bíbou se chytře rozdělili a prchali každý na jinou stranu.

POKRAČOVÁNÍ HLAVNÍHO DĚJE

Borová šiška zasvištěla vzduchem, narazila na skálu a úlomky vletěly Bíbovi do tváře. Bíba se stáhl hlouběji pod převis a odfukoval jako přetopená lokomotiva.

"Vzdej se bledá tváří!" houkl shora nepříjemný hlas. "Mám tě na mušce svého luku!"

Hlas patřil cvalíkovi s trefnou přezdívkou Tlustý bandita Dany. Bíba po něm místo šišky hodil jen ošklivou nadávku a vyrazil z úkrytu.
Pro

Prokličoval hlouček borevic a schoval se za balvan. Šišky hvízdaly ze všech stran. Pak Bíba na poslední chvíli unikl obklíčení a pevně svíraje kroniku na žaludku pod košilí prechal dál.

D A L Š Í K O U S E K H L A V N Í H O D Ě J E

Na paloučku na Klamorně, ve květoucích šípkových keřích stojí modrý stan. Před stanem se u ohništěátka popelí vysoká černovláska v oranžových plavkách. Vedle ní se v teletině přehrabuje hubená holka v khaki košili a vyšisovanými lokničkami až po lopatky.

"Já ty opalovačky nemůžu najít" stěžuje si holka s lokničkami a znovu netrpělivě rozkládá obsah telete. Konečně našla co hledala a s barevnými hadříky v ruce mizí ve stanu.

Tramp Bíba se objevil na paloučku ve chvíli, kdy byl na kenci svých sil a vážně uvažoval, zda se má nechat důstojně zajmout nebo potupně dopadnout.

Modrý stan ho praštil do očí jako pěst a Bíbovi se rozbřeskle. Skočil blíž, přes rameno houkl na oranžové plavky : "Kdyby něco tak tu nejsem", vjel do stanu jak lasička a zatáhl zip. Právě včas. V růžových keřích už dusaly kanady nepřítel.

Bíbu ve stanu obklopilo modrošero, dusno a příjemná vůně. Byla to směs laku na vlasy a žlutkového mýdla, ale Bíba nad tím nepřemýšlel. Ne-

měl čas. Vyděšeně hleděl do tváře lokničkové holky, která se krčila vzařu nahonem zamotaná do cípů khaki košile, a tvářila se ještě vyděšeněji. Bíba ji zastihl v tom nejnevhodnějším okamžiku.

Co teď? Venku se Jižani živě bavili s černo-vláskou a dupali po špagátech. Na útěk není ani pomyslení.

"Jestli mě přozradíš, tak si mě nepřej" zašeptal Bíba.

Ona mlčela, ale o to usilovněji se zamotávala do košile, aby z ní Bíba neviděl ani kousíček. Najednou špitla:

"Co by ti udělali?"

"To si ani neumíš představit. To by bylo hrozný fackování" odpověděl Bíba a konečně dostal nápad. Začal si rozepínat košili.

Lokničková holka vytřeštila oči a vypadala na hysterický záchvat. Jenže zbytečně. Bíba z pod košile vydoloval kroniku, pečlivě ji zasunul pod spacáky rozhozené na podlážce a řekl:

"Schovej mi to tu jo? Já si pro to zejtra přijdu."

Venku je už tiche, Jižani odklusali. Bíba vylezl ze stanu, košili na ždímání, a uháněl pryč.

J E Š T Ě P O Ř Á D S E N Ě C O D Ě J E

Bíba a šerif se sešli v hospodě Na Vyhlídce, v prostředí pro ně nezvyklém. Byl to šerifův nápad, že pod svícnem je tma a v hospodě je nikdo hledat nebude.

"Tak říkáš, že jsi kroniku schoval u těch holek" dumal šerif. "To jsme na tom dobře. Teď už na nás vůbec nemůžou a kromě toho můžeme Kroniku vyměnit za Klacka."

"Ještě jsi mi nevyprávěl jak jsi jim utek" pobízel ho Bíba.

Šerif se samolibě usmál.

"To byla náramná štvanice Bíbo! Naběhal jsem nejmaň dvacet kiláků. Ti šmejdi se střídali a honili mě pořád dokolečka. Jen kolem Kavčín jsem běžel třikrát. A pak jsem na ně vyzrál! Stočil jsem to do třešňový aleje, tam se jen červenalo, a než si nacpali kapsy já byl v prachu."

Tak tam seděli a povídali si, když si Bíba znovu vzpomněl na Klacka a smutně ho politoval:

"Jo chudák Klacek, copak asi dělá ..."

"Klacek nám hezky prozradil, kde se slejzáte vy chytráci" zaburácel za nimi hlas. "Jen seďte a necukejte sebou ať si nás nikdo nevšímne. Víte co je tohle?"

Šerif s Bíbou zkameněli. Viděli červenou kroniku, kterou Bíba zanechal u lokýnkové holky.

"Tak ty holky, aby bylo jasné, tak ty patřej k nám. A teď laskavě odsuňte tu ovocenku a dáme

se do toho."

UŽ SE NEDĚJE NIC

"Máš to za trest, tak to do sebe kopni a nekňuč" poručil šerif TO Jižani. Tramp s vycvokovaným Indiánem se šklebil.

"Já se nechci opít, mě je strašně špatně" vyl šerif TO Severní západ.

Bíba byl na tom hůř. Držel se stolu za ubrus a blábolil něco o výhybkách.

Klacek už neříkal vůbec nic.

Kruh Jižanů kolem tří obětí se díval na jejich utrpení a velice se bavil.

"Pospěšte si" varoval někdo "za chvíli se zavírá."

"Tak ještě jednou naposled tři velký rumy a prošacujte jim kapsy ať máme na útratu" rozhodl šerif dlouhán.

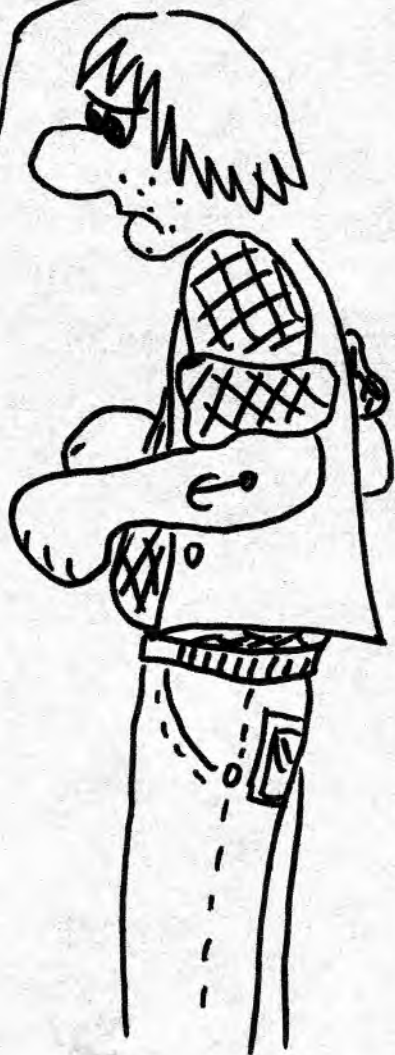
Šerif TO Severní západ vydržel nejdéle. A když se spolu se svým ideálem o čistotě trampských skutků hroutil pod stůl zoufale zvolala

"Zavřete aspoň ty dveře, ať se na mě příroda tak nekouká!" Pak zanaříkal: "Přírodo já za to nemůžu," a definitivně usnul.

Z Á V Ě R

V neděli odpoledne číhal tramp Bíba u kolejí jako ohař a díval se, jak se jižanská armáda přelévá z lokálky do jiných vlaků. Konečně našel

TY MI CHCEŠ DAT FACKU, JO?
TAK NEZAPOMEŇ, ŽE KAMUŠÍM
S BRABENCEM, SRŠNĚM A
JEŽIBABOU!



"Zpátky!" zavelel Čajda. Trmáceli jsme se pěšinkama dál. Už se krátil čas k podvečeru, když jsme vylezli na silnici potřetí. Čajda trochu znervózněl, ale poctivě jsme ji nepřekročili.

Valem se stmívalo, když jsme ~~vykročili~~ se zase vypotáčeli na silnici.

"Tak se tu motáme celý den a ještě jsme nikam nedošli" řekl sklesle Čajda. "Uděláme to jinak. Půjdem pořád jen z kopce. Přitom si člověk odpočine."

Tak jsme šli pořád jen z kopce. Tenhle systém byl zábavnější, ale za chvíli jsme skončili v chladné roklí u potoka zarostlého v kapradí.

"Už se stmívá tak tu zůstanem" navrhl jsem. Čajda zavrtěl hlavou.

"Voda teče z kopce, musíme dál po proudu."

Pochodovali jsme dál. Tajně jsem doufal, že potok končí někde na rovině v rybníce. Kdyby se vléval do řeky, tak snadse Čajda zastaví až u moře. Prošli jsme vesnicí, kde se už svítilo a podél potoka jsme klopýtali do tmy.

Najednou se Čajda zastavil a překvapeně se rozhlážel. Před námi se tyčila zeď nádraží, odtud jsme ráno vyšli.

"To jsi nečekal takové překvápko, co?" tlačal Čajda. "Ale ještě není všemu konec. Uděláme to jinak. Půjdem po kolejích každý na jinou stranu a kdo se vlakem dřív vrátí ten vyhraje."

mluví slušně, miluje přírodu, hospodě se vyhne na sto kroků, zapaluje oheň jednou sirkou, večer zírá na hvězdičky a nešlape po kytkách. Úplně nás zničí."

"Helenka je naše neštěstí" přidal Ringle Kid. "Namluvili jsme jí, že musíme plnit krmelce sěnem abysme si mohli jít občas zakouřit."

"Tak se na ni neohlížejte" radil Psi huba.

"Jo ty chytrej!" vyjel Pěta. "Helenka doma všecko poví, naši se znaj s jejich, a já teď jezdím podmíněně."

"Tak to je problém" zamyslel se náčelník. "Jenomže pánové slíbili jste mi, že pomůžete bránit naši hospodu. Tak jdu pro vás."

"A co Helenka?"

"Namluvte jí, že jdete do hájovny na brigádu" radil Psi huba.

Za toho hovoru došli pod jistý převis, kde u plápolajícího ohničku seděla dívka s načesanou ofinou. Na kolenou drží sešit s básničkami vystříhanými z Mladého světa. Za ní v hloubi převisu se v písku a popeli povaluje změť usáren a rozbalených žracáků.

"Kde jste byli tak dlouho?" řekla vyčítavě.

"Ale to víš, než se to seno nasuší" přívětivě odpověděl Pěta a hned před sebe strkal Psi hubu.

"Podívej Helenko, tohle je Psi huba, náš moc dobrý kamarád. On pro nás přišel."

"Lesní správa nás volá na brigádu, tak nám zase pohlídáš věci, jo?" stejně mile řekl Kid.

Helenka se zamračila.

"Ale vrátíte se brzy?"

"Neboj se, jsme tu hned, ještě než se setmí" sliboval Ringle Kid.

A už pelášili pryč.

o o o o o o o o o o

V hospodě U ztracené ponožky se ve výčepu možá baculatá nazrzavo obarvená čtyřicátnice v bílé zástěrce. Psí huba, Péťa a Ringle Kid prošli kolem ní do další místnosti, kde nad pívem sedí několik trampů. Uprostřed stojí jeden, na nose brýle, a soustředěně se drbe na zádech.

"To je dost, že jste tady" řekl obrýlený tramp.

"Kolik je nás?" ptá se Psí huba.

"S váma dvanáct."

Složili se do koutka, pořídili si před sebe püllitry a čekaří. Občas procházejí místností vlasatí mládenci vlekcoucí pouzdra s hudebními nástroji a se zarputilými pohledy mizí za dveřmi vedlejšího sálu. Za chvíli se odtud ozývá nesmělé žkka drnkání.

"Pijou nám krev" řekl Psí huba "místní instrumentální skupina a její klaka. Mermomocí nás přesvědčujou, abysme se tu neslejšali."

"Tak si jich nevšímejte, máte své" namítl Péťa.

Obrýlený tramp kývl hlavou do výčepu.

"Vidíte tu zrzavou? Jeden z nich chodí s její dcerou. Ale ona sama bere na našeho šerifa. Takže síly jsou vyrovnány."

Přivrženci druhého tábora se místností brouzdají stále víc a nakonec se drnkání slévá v melodii. Zvuk silí. V ten

moment sáhli trampové za sebe a na světlo vyrukovaly káxy kytary španělky a jedno banjo. A už se zdi otrásají ryčným "kopáním do té bedny". Sotva dokopali Bednu stihá vlakovka vlakovku, ty jsou nejhlučnější. Ale i vedle v sále se tvrdě drží svého tempa. Pěta a Ringle Kid s nadšením sledovali decibelový souboj a pomáhali kraválu dupáním a řváním.

Konečně se dveře sálu rozletěly. Krátkozraký tramp si bystře sundal brejličky a natáhl ruku sby zachránit pšitru. Sklenice třeskla na podlaze dřív než to stačil.

V nastálém zmatku se přihnala zrzka v zástěrce, vynadala všem, zahнала vlasatce do sálu a trampy vystrkala do výčepu.

"Ať mi vedle už nepáchnete! Zůstaňte si tady jestli chcete, ale vedle nic!"

Trampové se ve výčepu nezdržují. Oblékají batly, nahažují usárny a odcházejí.

"Tak je dobře" pokřikuje za nimi zrzka. "Přišli jste do lesů tak táhnete do lesa!"

Když rozjaření Pěta a Ringle Kid vypadli před hospodu, zůstali celí zkoprnělí. Silnici neozařuje slunce ale lampa na hospodě a v dálce blikají světýlka vesnic.

Venku je tma! A Helenka je na svém prvním vandru sama v opuštěných skalách! Pěta se podíval na Kida a v jeho očích se odvíjí film, který by se mohl jmenovat Trampova tragédie: Helenka, mř usazená Helenka, Její rodiče, Pětovi rodiče, Pětův veksl mizí ve skříní, klíč klapne v zámku,

klíč mizí v kapse přísného otce, Pěta sedí u stolu a pilně studuje ... a zase dokolečka.

"Ůchle na camp!" vyjekl Ringle Kid a už se řítí po silnici do tmy. V patách za nimi Psi huba a tramp s brejličkami, který pokřikuje:

"Helejte, musíme si najít jiné útulek!" ale pak nestačí tempu, sahojuje a zůstává někde vzdu.

Trojice pospíchá, co jí síly stačí. Pěta si ustavičně spílá hlupáků, Ringle Kid supí a Psi huba se jim posmívá. Když míjeli nádraží náčelník přibrzdil a řekl:

"Tanta holka pod lucernou, že je to ta vaše Helenka?"

Skutečně! Na levičce u kolejí, jako kuře schoulená vedle usárny se krčí Helenka a brečí.

Pětovi se v očích začala opět odvíjet Trampova tragédie ve velkých obrátcích. Doplížili se k Helence. Helenka hrdě utřela slzy a ještě hrdějším hlasem řekla:

"Doufám, že vám nevedí, že se vracím domů. A nechoďte prosím blíž, dělá se mi špatně z piva a cigaret co x z vás táhnou. Já zkrátka na hospody nejsem."

"Tak to je konec" řekl Ringle Kid "Pojďte pryč!"

Ale Psi huba mrkl na Pětu a přisedl k Helence. Nic nedal na její štitivě poposednutí a dojemným hlasem jí začal od začátku vyprávět, jak to všechno bylo a co její první výjezd způsobil.

"Víš, my trampové jsme drsnáci, to ti přece nemůže vadit, když na Ťruhý straně zase máme zlatý srdce! My jsme na tebe trochu zapomněli, ale nás to moc mrzí. My jsme měli o tebe takový strach! Tak už nebreč, vždyť seš docela milá holka!"

lo v žaludku. Dnes se v něm převaluje obrovské moře ovocenky, jehož vznik provázal šenkýř slovy:

"Copak za to můžu? Pivo nemám. Napij se moštu a dej mi pokoj."

Johnny doklopýtal na svůj plácek. Rozdělal oheň, rozbalil spacák a hodlal povečeřet. Znenadání slyší tenký hlásek:

"Já se vohřeju, jo?"

Tramp vyskočil, rozhlížel sekolem, ale těžko něco vidět když je tma.

"Povídám u toho vohně se vohřeju!"

U ohniště sedí velký zelený žabák, poulí oči a natahuje pracičky do plamenů.

"Co tu děláš?" vyděsil se Johnny.

"Nic," skřehotal žabák "čekám až půjdeš spát."

Poškrábal se na bříšku a pokračoval:

"Dřív jsi vždycky přišel, zpíval sis po lese a za chvíli jsi spal. Já jsem skočil za tebou do spacáku a hrál jsem se až do rána. Já mám rád teplo. Ale ty jseš dneska moc čerstvej, co?"

Tramp se při těch slovech otrásl.

"Ty jsi spával se mnou ve spacáku? A to jsem se ... nikdy neprobudil?"

"Chodím sem za tebou dva roky a nikdy jsi na to ~~ne~~ nepřišel."

Johnny Červotoč se po něm trpce podíval, vstal a rychle se vsoukal do spacáku. Žabák si hrál nočky na žhavých uhlicích, pozoroval ho a broukal

